

Reportáž

Vídeňský marathón očima Jardy Martinka

Na Vídeňský maraton vyrazím v sobotu ráno v 9:00 malým mikrobusem společně s dalšími běžci. Celý zájezd zorganizoval Adam Fritscher a musím před ním smeknout. Akce neměla chybu. Například ještě před hranicemi jsme se zastavili v Mikulově na oběd. Já jsem si ještě zašel do kavárny na dobrou kávu a zákusek a do potravin koupit si dvě Plzně 12. Ne, abych je hned vypil, ale moc dobře jsem věděl, že po doběhu marathónu bude to jediné, co mě vrátí na nohy.

Na cestě do Vídně se mimo jiné dozvídám, že dva běžci odřekli na poslední chvíli běžecký zájezd a propadne jim registrace na půlmarathón. A tak jsem jen tak nadhodil „*to by mohl běžet můj syn Ondra*“ a on se normálně nechal ukecat. Zatím v kuse uběhl jen 13 km a ještě měl k tomu týden před tím soustředění v Nymburce, ale proč to nezkusit. Za normálních okolností by to byla sice totální blbost, ale když se naskytla ta možnost, tak proč ji nevyužít. Nicméně domů jsem raději tuto novinku nevolal, neboť by nám byla zcela jistě zatrhnutá.

Do Vídně přijíždíme někdy kolem druhé hodiny přímo k místu prezentace, které je na výstavišti vedle zábavního parku Prater. Vyzvednutí čísel a chipů proběhne hladce a rychle, Ondra dostává nové jméno a poběží pod přezdívkou Jiří Machalík. Nicméně, když už to má běžet, tak ještě v Expu mu kupuji jeho první opravdové závodní boty (ať už si to užije se vším všudy). Na cestě do hotelu se chceme ještě podívat, kde nás bude čekat autobus, ale průjezd centrem Vídně komplikují uzavírky kvůli již probíhajícím běhům na 2 a 4,2km v rámci maratonského víkendu a tak na místo se dostáváme tak po hodině jízdy. Ne všichni ovšem dávali pozor, kde na nás bude autobus po doběhnutí do cíle čekat a proto také jeden z nás na to druhý den doplatil. Však se k tomu ještě dostaneme.

Bydlíme kousek od Vídně v již osvědčeném hotelu. V podvečer se jdeme proběhnout do blízkého okolí. Já jsem běžel tak 8 km. Teoretické přípravě na maraton věnujeme večer, v nedaleké restauraci. Jelikož se už znám, tak jsem se pořádně najedl, až k prasknutí – celá velká pizza, dojíždání po Ondrovi a k tomu dvě piva. Jelikož jsem se opravdu hodně najedl, tak jsem ještě poprosil Adama, aby mi dal trochu slivovice na trávení.

Ráno jde vše jako po másle. Vstáváme v 6:00 a jde se na snídani, i když já nesnídám (prostě žaludek už se blokl, ale měl jsem zásoby z večere). Nicméně na snídani jsem přišel ve slušivém obleku s bílou šálou. No nekecám. Jedná se o takovou fintu. Ráno bývá zima a než odstartuješ, tak můžeš pěkně vymrznout. Nezapomínejme na to, že v takovém závodě se věci odevzdávají do tašek a odváží se do cíle a pak už jsi jen v běžeckém. Z hotelu vyrazíme v 7:00 a v dějišti startu jsme tak kolem 8:00.

Kupodivu, žádná nervozita se mnou necloumala a oblek, mezi těmi všemi běžci – prý jich bylo 38 000 - mi dával patřičnou sebedůvěru.

Kamarádi mezitím hledají nákladní auta, kde by si doložili své věci, za to já v obleku toto neřeším. Vše mám na sobě, anebo v našem autobuse v cíli. Počkám tedy na ně a dereme se dopředu. Start maratonu, půlmaratonu i štafet je na poloostrově na Dunaji, kterému dominuje moderní architektura. Startuje se v několika vlnách. Kromě elitní a mistrovské je tu dalších

6 barevně odlišených vln. Já končím v té mistrovské, nadohled od startu. Jenže jsem tu tak 20 minut před startem, s minimálním rozklusem, což určitě není dobré. Ale co mám dělat? Tak se aspoň trochu hýbu a říkám si, že to hodně pomalu rozběhnu. Tak v 8:50 odhazuji oblek a stojím připraven v plné běžecké parádě. Hrají nám The Final Countdown, Ódu na radost a Vídeňský valčík, jsem v pohodě. Je 9:00 a jdeme na to.

Běží se mi velmi dobře a první kilometr míjím v čase 4:05. Velmi dobré znamení, nepřepálil jsem to. Navíc před sebou vidím Petra Vymazala, který chtěl běžet půlmarathón v tempu 4:00/km, takže jsem i díky tomu byl v klidu. Po chvíli mě doběhl David Pelíšek, který chtěl běžet půlmarathón kolem 1:11, jenže zakufroval na startu, takže mi stačil říci, že to balí a že si z toho udělá tempový trénink a zmizel mi v dálce.

Jinak první stovky metrů běžíme po širokém mostě přes Dunaj, každý koridor má k dispozici alespoň tři pruhy a při seběhu dolů je vidět úchvatný barevný had vlnící se po široké vídeňské třídě korunovaný majestátnými budovami i vyhlídkou do zábavního parku.

Zabíháme do zeleně Prátru (místní „Stromovky“), kde se dá běžet i po měkčím povrchu, já toho ovšem nevyužívám. Na třetím kilometru mám čas 11:36, což nasvědčuje tomu, že už jsem se dostal do svého tempa. Na 5 kilometru je první občerstvovačka mám čas 19:05 a také zde dobíhám Petra Vymazala. Chvilí běžíme spolu, ale pak raději zrychlují. Pak už otáčíme směrem do centra ke kanálu Dunaje. Mezi 6 – 8 km jsem si říkal, že to není ono. Lehký protivítr, široká, hnusná ulice a běžci, které jsem předběhl, mě začali předbíhat zpět. Žádná lehkost nohou, ale dech byl výborný, jako bych nic neběžel. Takže jsem čekal na to, až nohy chytnout ten známý rytmus (možná to bylo i tím, že jsem se vlastně téměř nerozklusal). Na 9 km mě doběhl Petr Vymazal a to mě pomohlo. V tom momentě mě došlo, že pokud chci běžet dobře, tak musím zrychlit. Udělal jsem to a nohy se chytly. Další pětka byla sice pomalejší, za 19:16 (10 km za 38:21), ale to odpovídalo náladě nohou.

Dalších pět km panovala u mě neuvěřitelná pohoda, běžel jsem je s lehkostí za 19:02. Začal jsem předbíhat jednoho za druhým. V té době jsem běžel sám a užíval jsem si to. Cca na 17 km jsem si chtěl dát hořčičku, ale nešlo mě to rozdělat. Úplně jsem vyšel z tempa a měl jsem pocit, že závod pro mě skončil. Naštěstí, nohy rychle znovu naskočily a šlo to. Další pětka byla tedy za 19:11 (20 km za 1:16:33 a půlmaraton jsem tak proběhl v čase 1:20:28). V tomto úseku jsem také doběhl Itala (ten v červeném), se kterých jsem běžel až do 32. Km,

pak mi žel utekl. Mimochodem další pětka (mezi 20 a 25 km) mám za 18:41 (ale část úseku bylo z kopce, tak proto).

Kochám se atmosférou.

Sbíháme ke kanálu Dunaje, podél kterého běžíme asi 5 km, nacházím si paralelu s rovinkou na Smíchově. Prostě nic moc „krajina“. Nohy přecházejí do stereotypu. Čekám, kdy na mě padne únava, ale stále nic. Kupodivu stále běžím pod 4:00/km. Vbíháme znovu do „Vídeňské Stromovky“, ale do druhé části Prátru, kde nám hrají samé úžasné pecky. V té době jsem běžel v tříčlenné skupině, střídali jsme se a udržovali jsme solidní tempo.

Nicméně další pětka je už „jen“ za 19:39 a cítím, že musím zpomalit. Mezi 30 – 32 km jsem zaznamenal menší krizi, ale pak to přešlo a já věděl, že to bude dobré. Opět jsem zrychlil a celý park jsem proběhl lehce, hladce a rychle. Nicméně pětku jsem měl opět pomalejší, za 19:57, ale pořád dobré. Jenže pak zase přichází ten odporný úsek, který jsem už jednou běžel, tenkrát to bylo mezi 6 – 8 km, teď mezi 36 – 38 km a opravdu jsem musel zatnout zuby a zabrat. Zrovna v tom momentě mě ale viděl naproti Adam Fritscher, takže mu bylo jasné, že melu z posledního. Jenže přišel 39, 40 km a už to zase začalo jít. Ano, zpomalil jsem, posledních 5 km bylo za 20:25, ale žádný propad se

nekonal.

Poslední občerstvovačku na 40 km již míjím bez povšimnutí a chvátám do cíle. Poslední dva kilometry jsou mírně do kopce, ale běžím jak lev za svou kořistí. Běžím sám a užívám si, že mohu předbíhat běžce, kteří to fakt přepálili.

Zvyšuji úsilí a pak 400 m, 200 m a zatačím doprava, žlutý koberec, cíl. Poslední 200 m za 39 sekund. Paráda. Sprint na závěr a téměř žádné únava, dobré to znamení. Hned se začnu zdravít se svými „soky“. Výsledný čas 2:44:13, celkově 43. místo, 7. v kategorii M40, druhý z Čechů o 14 sekund. Časem jsem se dostal na 14. místo v národních tabulkách. Takže výborný, ale...

Výsledný čas 2:44:13. Mělo by se jednat o zklamání, vždyť jsem to chtěl dát kolem 2:40 a navíc hodně kamarádů běžců mě v tom utvrzovalo, že na to mám. No, chtěl jsem to dát pod 2:40, ale na trati jsem moc chyb neudělal, větší krize taky nepřišla. Beru to tak, že to byl opravdu velký cíl, který byl na hranici mých možností, který mě ovšem hnál. Kdybych si řekl, že překonám rekord 2:48:52, pak bych možná běžel jinak. Ta vize mě ovšem hnala a dohnala

mě opravdu k výbornému času, se kterým jsem opravdu maximálně spokojen. Navíc mám co zlepšovat. Dobré bylo, že hned jak jsem doběhl, hlava už byla připravená na další marathón (nohy ovšem ne a ani týden po akci ještě nejsou „ready“).

Jsem příjemně unaven, ale nijak výrazně mě nic nebolí. Po chvíli odpočinku, pár litrech vody, jablku a banánu se do mě dá zima. Jdu tedy hledat autobus s mojí Plzní 12. Zároveň se ale moje myšlenky ubírají k Ondrovi. Doběhl to? Zvládnul to? Byli jsme domluveni s Davidem a Ondrou, že na mě budou čekat. Nikdo nikde. A tak jdu k autobusu. Jenže nohy se mě začínají podlamovat. Všechna ta únava na mě teď dopadla. Tak, tak, že k tomu busu dojdou. Ale Plzně mě zachraňují a je mi už lépe. Jenže u autobusu jsem sám, vždyť by tady měli být ti, co běželi ten půlmarathón.

Jdu tedy zpět k místu cíle a postupně se setkávám s dalšími a dalšími běžci, ale Ondra nikde. Začínám mít obavy, doběhl to? Naštěstí jeden z nás na mobilu najde výsledky a zjistí, že Ondra doběhl ve výborném čase 1:43:18 a posledních 1,1 km měl za neuvěřitelných 3:49. Běžel fakt dobře, ale co naplat, stále nebyl u mě a mobil mi nebral. Jdeme ho společně hledat, pořád nic. Jeden z nás ho znovu zkouší provolat a naštěstí tentokrát bere telefon a brzy se již setkáváme. Proč to před tím nefungovalo, nevím. Každopádně je kupodivu v klidu a bylo vidět, že si ten běh fakt užil. Když nás nemohl najít, tak si lehl na trávu v parku a chvíli si na krásném sluníčku prospal. Vidíte, to jsem zapomněl napsat. Bylo nádherné, až skoro letní počasí.

Tak jsme se konečně všichni našli a můžeme společně opustit Vídeň a zamířit do Dolních Bujanovic do sklípku. Zní to neuvěřitelně, ale opravdu jsme končili ve sklípku s bohatě prostřenou tabulí. Pořádně jsem se tady najedl a i do hospůdky jsem si stačil odběhnout na „jedno“. Nicméně nohy bolí jak čert, tak tak můžu chodit. Proto příjemným zpestřením byla vířivka na pensionu. Ráno vyběháme na lehkých 5 km. Ploužíme se rychlostí 6:30/km, ale v kouzelné krajině vinic. Po doběhu sedáme do busu a jedeme do Mikulova, kde si vyšlápneme na místní Svatý Kopeček a pak si zajdeme ještě na oběd. No a pak už jen cesta domů.

Fantastická akce.

PRO MÉDIA: Početná výprava atletů ze střední Moravy se v neděli 14. dubna zúčastnila jubilejního 30. ročníku Vienna City Marathonu. Časem 2:44:13 se blýskl Jarda Martínek, pod tři hodiny (2:59:14) se dostal ještě Jan Barabáš. Skvělý osobní půlmaratonský rekord 1:13:14 si udělal David Pelíšek, nové osobáky mají i Milan Pavlík (3:14:56), Miloš Jedlička (3:22:09),

Jana Matějčková (3:34:03) a Jaromír Bronec (3:37:17) na maratonu a Tomáš Krejčí (1:39:32), Kristýna Chmelková (1:40:16), Ondřej Martínek (1:43:18) a Hana Coufalíková (2:32:12) na poloviční trati.

Maraton:

- Jarda Martínek - 2:44:13
- Jan Barabáš - 2:59:14
- Milan Pavlík - 3:14:56
- Roman Havlík - 3:17:18
- Miloš Jedlička (Liga stovkařů Olomouc) - 3:22:09
- Jana Matějčková (Liga stovkařů Olomouc) - 3:34:03
- Adam Fritscher (Liga stovkařů Olomouc) - 3:34:03
- Jaromír Bronec (Liga stovkařů Olomouc) - 3:37:17
- Radan Míka - 3:56:31
- Tomáš Rašner - 4:14:48
- Bohuš Barbořák (Liga stovkařů Olomouc) - 4:16:40
- František Gryc - 4:16:41

Půlmaraton:

- David Pelíšek - 1:13:14
- Petr Vymazal - 1:23:25
- Jan Rončák - 1:29:10
- Tomáš Krejčí - 1:39:32
- Kristýna Chmelková (Liga stovkařů Olomouc) - 1:40:16
- Ondřej Martínek - 1:43:18
- Vlastimil Raclavský (Liga stovkařů Olomouc) - 1:48:57
- Hana Coufalíková - 2:32:12

